

ИВАН ДАВИДКОВ

ПРОСТРАНСТВА

chitanka.info

Когато куфарът е вече в ръката ти, а билетът за път — в джоба, отворената врата на вагона, на самолета или на корабната каюта става за теб тайно пространство — само от една стъпка — което трябва да прекрачиш и да тръгнеш (първо с мислите си) към онова, което мътно се мярка в съзнанието ти, получило образ от прочетени книги, от филми и туристически албуми или от разкази на приятели, обхождали вече тия земи, към които ти се отправяш.

Предстоят ти изненади. Това, което ще видиш, ще се изправя до твоята предишна представа за него — и често ще откриваш, че то е много по-дребно на ръст... Големите градове те срещат с безразличие. Ти си очаквал да ги видиш празнични, каквито са на цветните туристически картички, а в тях се носи гълчавата на най-обикновени човешки делници. Ето, парижките музеи се отварят пред тебе като вратите на Сезам и ти вървиш сред нечетните им съкровища, но после, излязъл под есенния дъжд,виждаш в градинките зъзнеси в своите мокри якета негри-емигранти, които ти предлагат африкански дъревени скулптури — още по-черни върху розовите им длани. Или, в друг кът на света, съзерцаваш белите арабски дворци с фасади, сътворени сякаш от най-изящни дантели, а нощем се залутваш из бедняшките покрайнини и гледаш край кофите за боклук двубоя на просяците и плъховете — картина, която може да се види само в някой от кръговете на ада. Или край тих гръцки залив отпиваш гълтка вино, розово като залеза над кипарисите, а пред тебе, край корабите, се люлеят изгнили щайги и портокалови кори.

След време, когато си вече у дома, тия картини помръкват, защото други впечатления ги посипват със своя прах. Но неочекано изгромоляване на влак по железен мост, плясък на корабно витло или свистене на самолетна перка събужда у теб най-напред ритъма на забравеното пътуване. Неговите тласъци — различни, но дълбоко съхранени в душата — раждат картини, чиито багри са произведени в спомена, но са обгърнати от оная тиха печал, която съпровожда всяко повторно пътуване на човека към вече изгубеното.

И ти отново гледаш, но с други очи, онova, което вече ти бе поднесла реалността. Разбиращ, че градът, с който разговаряш мислено тая вечер, е само твой, защото чертите му са озарени от късната ти обич. И кипарисите край гръцкото пристанище са само твои: слушаш

как си говорят, без да крият тайните си от тебе, тайни, които пред другите пътници биха замълчали, може би.

Така усещането за изгубените пространства става нова реалност — по-вгълбена и по-богата — защото тя се е превърнала в пространство на душата.

28 септември 1989

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.